

Dosarul nr. 3ra-1391/18

Prima instanță: Jud. Chișinău, sediul Centru (jud. V. Sandu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. L. Bulgac, S. Gîrbu, Gr. Dașchevici)

Î N C H E I E R E

31 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul:
judecătorii:

Svetlana Filincova
Dumitru Visternicean
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Alexandru Scutaru,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Scutaru
împotriva Serviciului Vamal al Ministerului Finanțelor și Șefului interimar al Biroului
Vamal Leușeni, Andrei Gavrilov cu privire la contestarea actului administrativ și
încasarea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 17 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
respinsă cererea de apel declarată de avocatul-stagiar Eduard Scutaru în interesele lui
Alexandru Scutaru și s-a menținut hotărârea din 21 noiembrie 2017 a Judecătoriei
Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 19 ianuarie 2017 Alexandru Scutaru, a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Serviciului Vamal al Ministerului Finanțelor și Șefului interimar al Biroului
Vamal Leușeni, Andrei Gavrilov cu privire la contestarea actului administrativ și
încasarea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 2 decembrie 2016 a depus
cerere prealabilă către Biroul Vamal Leușeni privind anularea ordinului Biroului Vamal
Leușeni nr. 605-p din 18 noiembrie 2016, în partea ce ține de neaplicarea în privința sa -
inspector principal, a premiului unic. Prin răspunsul Serviciului Vamal nr. 28/11-19468
din 19 decembrie 2016 cererea prealabilă a fost respinsă.

În opinia reclamantului motivele de respingere a cererii prelabile invocate sunt
neîntemeiate. Astfel, drept motiv de neacordare a premiului unic s-a invocat prevederile
art. 211 alin. (3) din Codul muncii.

A menționat că, regimul juridic aplicabil premiilor unice este diferit de cel al
premiilor menționate la art. 203 alin. (1) din Codul muncii, deoarece dispozițiile art. 203
alin. (1) și art. 211 alin. (3) din Codul muncii se referă strict la acele stimulări (mulțumiri,
premiu, cadouri de preț, diplomele de onoare) care, potrivit art. 204 alin. (2) din Codul

muncii, se consemnează într-un ordin (dispoziție, decizie, hotărâre), se aduc la cunoștință colectivului de muncă și se înscriu în carnetul de muncă al salariatului.

Mai mult, a specificat că, pârâtul nu a făcut înscrieri în carnetul de muncă nici al său dar nici al altor colaboratori vamali atunci când acordă premiile unice.

A relatat că, Legea privind sistemul de salarizare a funcționarilor publici nr. 48 din 22 martie 2012 stabilește expres condițiile de salarizare a funcționarilor publici. Regimul juridic al sporurilor și premiilor menționate în art. 5 alin. (1) din Legea nr. 48 din 22 martie 2012, care este echivalent regimului juridic prevăzut de art. 203 din Codul muncii, diferă de cel al premiului unic menționat de art. 5 alin. (3) din Legea nr. 48 din 22 martie 2012.

Alexandru Scutaru a explicat că, diferența între regimul juridic al premiilor anuale și premiilor unice se referă la condițiile de acordare și cerințele privind înscrierea în carnetul de muncă. Astfel, așa cum prevede art. 10 din Legea nr. 48 din 22 martie 2012, premiul anual nu poate fi acordat în interiorul termenului de aplicare a unei sancțiuni disciplinare. Totodată, art. 11 din Legea nr. 48 din 22 martie 2012 nu prevede careva restricții la acordarea premiului unic și nu condiționează acordarea premiului unic de existența unei sancțiuni disciplinare.

A afirmat că, răspunsul pârâtului este confuz și neîntemeiat, or, printr-un alt ordin ulterior, i-a fost acordat premiul unic cu ocazia altui jubileu/sărbătoare. În acest sens, reclamantul a menționat despre practica neuniformă, confuză și ilegală a pârâtului de acordare a premiilor unice. Deci, dacă premiul unic nu ar fi trebuit acordat în interiorul unei sancțiuni disciplinare, așa cum a menționat pârâtul în răspunsul acordat, atunci în cazul reclamantului acest premiu unic, nu ar fi trebuit acordat nici în al doilea caz.

Reclamantul a comunicat despre următoarea practică neuniformă a pârâtului: 1) pârâtul acordă premiul unic în valoare de 100% din salariul de funcție către colaboratorii vamali nesancționați disciplinar și nu acordă premiul unic către colaboratorii vamali sancționați disciplinar prin ordinul Biroului Vamal Leușeni nr. 605-p din 18 noiembrie 2016; 2) pârâtul acordă premiul unic în valoare de 50% din salariul de funcție către colaboratorii vamali sancționați disciplinar; 3) pârâtul afirmă și respinge ca neîntemeiată cererea prealabilă a reclamantului, pe motiv că premiul unic nu se acordă în interiorul termenului de validitate a sancțiunii disciplinare, deși acordă, în baza unui alt ordin emis ulterior, un astfel de premiu, aceluiași colaborator, doar că în quantum mai mic - 50% din salariul de funcție; 4) pârâtul face confuzie între premiul anual, prevăzut de art. 10 din Legea nr. 48 din 22 martie 2012, care poate fi redus sau anulat în cazul funcționarilor publici care au fost sancționați disciplinar în anul pentru care se face premiarea și premiul unic prevăzut de art. 11 din Legea nr. 48 din 22 martie 2012 la care se face referință în ordinele cu privire la acordarea premiilor unice cu ocazia jubileelor/sărbătorilor.

A relatat că, toate aceste acțiuni de neacordare sau acordare cu încălcarea legislației în vigoare au fost comise de către funcționarul public Andrei Gavrilov.

În continuare, Alexandru Scutaru a invocat recomandarea Curții Supreme de Justiție nr. 66 cu privire la încasarea prejudiciului moral în litigiile de muncă, conform căruia posibilitatea acordării despăgubirilor morale solicitate de salariați în cadrul conflictelor de muncă, este recunoscută în mod expres, atât la nivel național, cât și la nivel internațional. Prevederile art. 5 lit. k) din Codul muncii, printre principiile de bază ale reglementării raporturilor de muncă și a altor raporturi legale nemijlocit de acestea, ce

reies din normele dreptului internațional și din cele ale Constituției, include și principiul „obligativitatea reparării integrale de către angajator a prejudiciului material și a celui moral cauzate salariatului în legătură cu îndeplinirea obligațiilor de muncă”.

Reclamantul a mai specificat că, este un angajat de o integritate morală deosebită, fapt pentru care a beneficiat de următoarele stimulări: 1) diplomă de onoare a Serviciului Vamal, în baza ordinului Serviciului Vamal nr. 831-p din 2 septembrie 2010; 2) diplomă de onoare a Serviciului Vamal, în baza ordinului Serviciului Vamal nr. 814-p din 3 septembrie 2012; 3) mulțumire în legătură că realizările obținute în cadrul activității profesionale, în baza ordinului Serviciului Vamal nr. 87-p din 7 februarie 2013; 4) medalia „Pentru serviciul impecabil cl. III”, în baza ordinului Serviciului Vamal nr. 622-p din 3 septembrie 2013.

A susținut că, prin acțiunile pârâtului Andrei Gavrilov i s-a adus atingere integrității sale morale și psihice.

Reclamantul Alexandru Scutaru a solicitat anularea ordinului Biroului Vamal Leușeni nr. 605-p din 18 noiembrie 2016 în partea ce ține de neaplicarea în privința sa a premiului unic, emiterea unui ordin de către Biroul Vamal Leușeni prin care să i se acorde premiul unic, anularea ordinului Biroului Vamal Leușeni nr. 619-p din 30 noiembrie 2016, în partea ce ține de aplicarea în mărime de 50% din quantumul care se cuvine conform legislației în privința sa a premiului unic, emiterea unui ordin de către Biroul Vamal Leușeni prin care să i se acorde premiul unic în valoarea diferenței între quantumul maxim prevăzut de lege și suma de facto achitată de către pârât, încasarea în mod solidar din contul Serviciului Vamal și a lui Gavrilov Andrei a prejudiciului moral suferit în valoare de 50 000 de lei.

Prin hotărârea din 21 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, acțiunea depusă de către Alexandru Scutaru a fost respinsă ca fiind nefondată.

Prin decizia din 17 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel declarată de avocatul-stagiar Eduard Scutaru în interesele lui Alexandru Scutaru și s-a menținut hotărârea din 21 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

La data de 23 august 2018, Alexandru Scutaru a declarat recurs împotriva deciziei din 17 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a indicat că, a recepționat decizia instanței de apel la data de 23 iunie 2018.

A menționat că, instanțele ierarhic inferioare au stabilit greșit calitatea în proces a Serviciului Vamal cât și a părții neatruse - Biroul Vamal Leușeni. Mai mult, instanța de fond nu a stabilit care este raportul juridic dintre Serviciul Vamal și Alexandru Scutaru.

Totodată, și instanța de apel greșit a constatat faptul că „raporturile de muncă sunt între Biroul Vamal Leușeni și Alexandru Scutaru, motiv din care urma anume Biroul Vamal Leușeni să fie atras în proces”.

Recurentul a afirmat că, la adoptarea deciziei instanța de apel a interpretat în mod eronat legea, nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

Alexandru Scutaru a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin referința depusă la data de 16 octombrie 2018 Serviciul Vamal a solicitat respingerea recursului declarat de către Alexandru Scutaru.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 17 mai 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la data de 23 august 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Alexandru Scutaru, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a

îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de către Alexandru Scutaru.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Alexandru Scutaru.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu